

tet af et sagkyndigt Skøns Udvalgelse og Kritik, og at Højesteretssagførerinstitutionen netop i sig selv har gode Betingelser for at øve dette Skøn.

Hvad de opstillede særlige Betingelser for Landsretssagførernes Ret til at give Møde for Højesteret angaar (Betænkningen Pag. 13), ligger det i den af os ovenanførte Hovedbetragtning, at vi ikke kan tillægge Kravene om, at den paagældende skal have fungeret som Landsretssagfører i et vist Aaremaal og faktisk ført et vist Antal Sager, nogen afgørende Betydning. De særlige Forudsætninger, Højesteretsproceduren kræver, kan, som foran antydet, ikke ventes opfyldt alene herved, Ganske særlig maa Flertallet dernæst tage Afstand fra den, baade principalt og subsidiært, foreslaaede Bestemmelse om, at Adgangen til at føre „egne“ Sager frem for Højesteret skal gøres lettere for en Landsretssagfører end Adgangen til at fremføre „fremmede“ Sager. Der behøves ingen lang sagførermæssig eller administrativ Uddannelse til at være klar over, hvilken høj Grad af Ensidighed — ja Forblindethed — lang Tids Beskæftigelse med en enkelt Sag kan fremkalde. Betydningen af, at et nyt Øje studerer de i Sagen forekommende Spørgsmaal, at en ny Viden kommer til og en ny Hjerne kombinerer Ræsonnementerne, er saa anerkendt, at hele den i Domstole og Administration indførte Instansfølge er knyttet til Forudsætningen herom. I det praktiske Liv er der heller ingen, som ikke, direkte eller indirekte, bevidst eller ubevidst, handler ud fra en saadan Erkendelse. Og hvor det gælder juridiske Kvæstioner af nogen Betydning, ja endog rene Bevisspørgsmaal, turde Betimeligheden af en saadan ny Prøvelse, saa snart Spørgsmaal om Anke rejses, være ganske uafviselig.

Hvad endelig angaar den Betragtning, som jævnlig er set fremdraget i Anledning af de foreliggende Spørgsmaal, nemlig at den foreslaaede Ordning skulde frembyde Fordele for Publikum derved, at Sagførerhjælpen for Højesteret vilde blive billigere efter den foreslaaede Ordning end efter den gældende, følger det af de foranførte Betragtninger, at denne Billighed i hvert Fald maa forventes at blive Publikum i Almindelighed ret dyrekøbt, hvis det viser sig, at et betydeligt større Antal uegnede Sager fremkommer for Højesteret end nu. Hvad dernæst den enkelte Sag angaar, maa man erindre, at en med Højesteretsproceduren uøvet Sagfører let vil fristes til, for ikke at kunne beskyldes for at have forsømt sin Mandants Tarv, at foranstalte Bevisførelser, Vidneafhøring, Optagelse af Syn og Skøn etc. paa Omraader, hvor et øvet Øje vilde se deres Overflødighed, og at saaledes store og unødvendige Udgifter vil kunne paadrages den paagældende Part. Da endelig Udgifterne til Retsafgifter etc. selvfølgelig er de samme i alle Tilfælde, er det kun paa selve Salæret til Sagførerne, at der kan være Tale om at indvinde Besparelse. Muligheden heraf kan naturligvis ikke benægtes, men hvad derved indvindes for den enkelte, kommer, som anført, det retssøgende Publikum i Almindelighed og dermed Samfundet i det hele til at betale mangefold. Drejer det sig om en udenfor København boende Sagfører, vil den formodede Besparelse ved et mindre Salær hyppigt svinde bort ved de Udgifter, som Rejse til og Ophold i København vil medføre. Endelig maa det ikke overses, at den Part, som benytter en ikke fuldt kvalificeret Sagfører til at udføre Sagen for Højesteret, løber en ganske betydelig Risiko, idet han er udsat for, at han paa Grund af Fejlskøn fra Sagførers Side taber Sagen og dømmes til at erstatte Modparten hans Omkostninger, hvilket langt vil opveje en mulig Besparelse i det Salær, han maa betale sin egen Sagfører. Det vides i øvrigt ikke, at der fra anden Side er rejst Klage over, at Højesteretssagførernes Salærer er højere end rimeligt og forsvarligt, hvorfor Lovgivningsmagten formentlig ingen Anledning har til netop her at bane Vejen for „billigere Arbejdskraft“.

Sluttelig skal vi henlede Opmærksomheden paa, at det efter Rpl. § 120 er en ubetinget Fordring, at den vorde Højesteretssagfører skal have bestaaet den fuldstændige, juridiske Eksamen med Karakteren laudabilis, medens hverken det principale eller det subsidiære Forslag stiller tilsvarende Krav. Der behøves formentlig ikke nogen nærmere Begrundelse af, at det maa anses ganske nødvendigt at fordre, at den, der skal have Ret til at procedere for Højesteret, hvor retlige Betragtninger og Overvejelser ofte bliver afgørende, ved Eksamen har godtgjort at være i Besiddelse af gode juridiske Kundskaber.

Undertegnede Mindretal er i væsentlige Henseender uenigt i de af Flertallet fremførte Betragtninger. Overfor det Synspunkt, at det saa at sige skulde være selvfølgeligt, at Højesteret maa have Adgang til selv at bestemme, hvem den kan admittere til dens Skranke, maa jeg hævde, at der ikke for nogen Statstinstitution, hvor betydningsfuld den end er, kan være noget nedværdigende i at maatte akkviescere ved af andre Statstinstitutioner truffne Bestemmelser. Domstolenes Opgave er at dømme, at vurdere Embedsmænds og Funktionærers Kvalifikationer er en administrativ Opgave, og det er be-